

Turčija – julij, avgust 2005

1.dan 21.07. četrtek

Odhod od doma okoli poldneva, v Ljubljani počakamo Zvržinčke.

Skupni odhod iz Ljubljane ob 15 uri. Na SLO-HR meji naši policaji preverijo lastništvo kamperja, izgleda da jih je nekaj v zadnjem času ukradenih vozil prisililo v bolj resno kontrolo. Med potjo na počivališču postanek za kosilo, nadaljujemo po odlični avtocesti proti Srbiji (AC manjka samo mimo Radovljice, Novega Mesta in delček pred srbsko mejo). Cestnina dobrih 20 €. Na HR-SČG meji je pred nami kakih 20 avtov, čakamo 40 minut, hrvaški cariniki delajo zastoje, srbski samo pomaha.

Pri našem forumašu Gliši iz Beograda, ki nam je ponudil svoje varovano parkirišče (44 49 540 / 20 23 267) v bližini hotela Nacional, parkiramo ob 23 uri. Jasno, čaka nas s kajmakom, sirom, delčki pujska, mi primaknemo borovničke in teran. Spat gremo ob treh zjutraj.

2.dan 22.7. petek

Gostitelj nas opoldne s svojim kamperjem odpelje na ogled Beograda. Beograjska vrata, Donava, Sava, mostovi, Ada Ciganlija, skupščina, Dedinje, Cecina vila ob nogometnem stadionu Crvene Zvezde, konkurenčni Partizanov stadion, mestni vrvež v centru. Zelo zanimivo, to si bo treba še kdaj bolj podrobno ogledati.

Po kosilu nas Gliša ob 18 uri še enkrat odpelje v mesto, tokrat na plavajoči izlet z ladjo po Donavi in Savi. Ogled traja slabi dve uri, najbolj zanimive so številne plavajoče restavracije, zasidrane ob obali Donave. Baje, da je na njih zelo drago.

Vrnemo se na naš začasni štelplac in ob pol dveh ponoči pričakamo še tretjega člana »turške ekspedicije«, Igorja.

3.dan 23.7 sobota

Slovo od Gliše in Beograda malo pred deseto uro dopoldne. Vožnja skozi Beograd ni problematična, avtocesta proti jugu je lepo označena in do Niša urejena. Za tujce je plačilo višje, odšteli smo 43 €. Hudo. Verjetno izkoriščajo številne »bogate« turške zdomce, ki jih je na cesti vse polno.

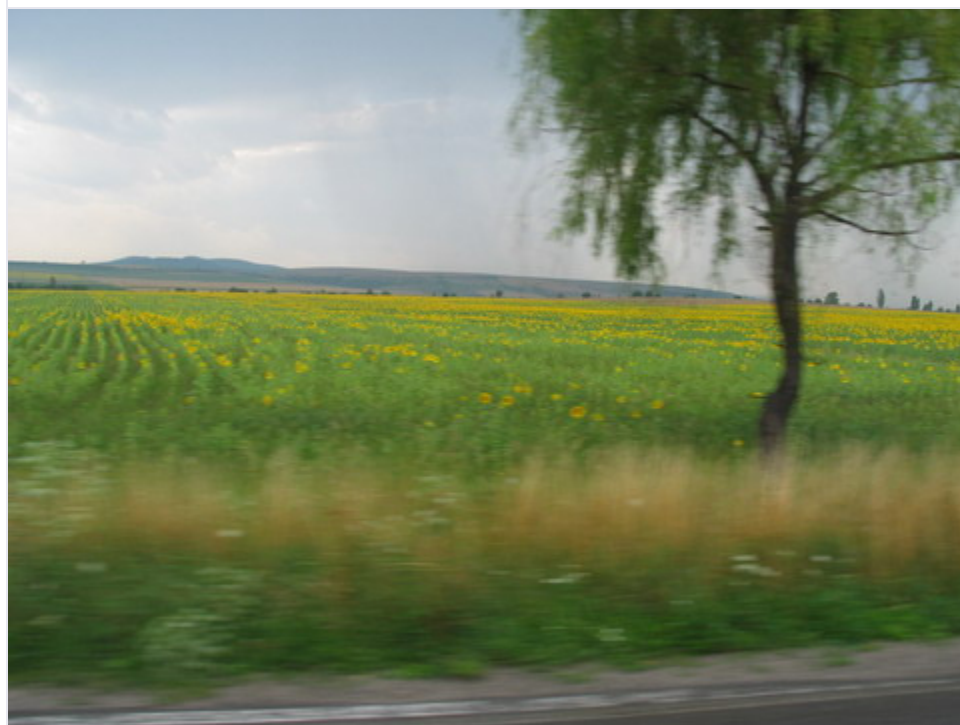
Magistralka od Niša proti bolgarski meji je ob kanjonu reke Nišave na čase resnično obupna. Še dobro, da je pred nami turški šlepar, ki pozna cesto in se pred grbinami mostov in globokimi nevidnimi luknjami v neosvetljenih v skalo vsekanih tunelih večkrat skoraj ustavi. Prepričan sem, da bi tam pustil podvozje kamperja, če ga ne bi bilo. Ob cesti je tudi veliko policijskih vozil, ki seveda merijo hitrosti z radarjem.

Tik pred bolgarsko mejo je zadnja OMV črpalka v Srbiji, mi imamo nafte še dovolj, v planu imamo polnjenje goriva med BG in TR mejo, kjer naj bi bilo za tujce bistveno cenejše.

Na SČG-BG meji čakamo eno uro, plačamo 4€ za vožnjo skozi poglabljen prazen bazen za razkuževanje, sledi policijska kontrola potnih listov, zelene karte in prometnega dovoljenja, naslednja zapornica je last carine, sledi pa še ena in sicer plačilo 4€ za bolgarsko vinjeto.

Bolgarske avtoceste so urejene, večinoma tudi okolica, veliko boljši občutek, kot pred tem potovanje od Niša do meje. Pred Sofijo nekoliko dežuje, po CB-ju se odločimo za avtocesto levo mimo glavnega mesta. Škoda, če bi šel ponovno, bi šel raje skozi mesto, iz obvoznice mesta skoraj ne vidiš.

Na BG-TR mejo pripeljemo ob 23 uri. Pred bolgarsko carino kakšnih 30 avtov v 4 kolonah, čakamo 15 minut, nobenih težav z izstopom. Desno ob cesti kmalu za mejnim preходом je brezcarinska bencinska črpalka, nafta po 0.65€, jasno, napolnimo do roba.

Sledi kar nekaj turških kontrol:

1. kontrola in vpis vseh potnih listov, zelene karte in prometnega dovoljenja
2. ponovna kontrola potnih listov
3. razkuževanje kamperja
4. ponovna kontrola potnih listov in prometnega dovoljenja
5. ponovna kontrola potnih listov in njihovo žigosanje (veliko zelo ozkih vstopnih linij, šlo je za mm, verjetno je kje desno kakšna vstopna linija za avtobuse)
6. ponovna kontrola potnih listov in prometnega dovoljenja, tukaj verjetno preverijo vstopno vizo
7. printanje in žigosanje dokumenta o vozilu, ki ga je potrebno na izhodu iz Turčije izročiti nazaj (tudi tukaj so prej omenjene ozke vstopne linije)
8. plačilo 5€ (nimam pojma, zakaj)
9. še zadnja kontrola potnega lista lastnika vozila (uradnik me je poklical že kar po imenu)

4.dan 24.7. nedelja

Ob 0:30 smo končno v Turčiji. Kar nekaj časa še pričakujemo, da nam bo pot prekržala kakšna zapornica in bo spet kdo zahteval potne liste na pregled. Na meji so nas morili eno uro in pol. Kaj bi bilo šele, če bi bila gneča.

Odpeljemo se še nekaj 10 km naprej do Edrine (Edirne), kjer brez težav prespimo ob nekem gradbišču v mestu.

Zjutraj prvi stiki s turškim vzdušjem. V trgovini vse na zalogi, čisto in urejeno, le kruh sva s sosedovo Mojco komaj našla v nekem kotu. Po zajtrku se odpeljemo v center mesta, ki je bilo svoje čase prestolnica Turčije. Vsi trije parkiramo ob cesti na glavni ulici in sprehod po mestu se lahko prične. Ulice so še tiste ozke iz starih časov, prometa kar nekaj, džamija je zelo lepa, vstop vanjo in ogled brez težav, le bos moraš hoditi po mehkih turških preprogah. Notranjost cerkve je skromna, daleč od kiča krščanskih cerkva.

Zapustimo mesto in se odločimo, da ne gremo proti Istanbulu po AC, temveč po magistralki. Ker pa je sicer ravna cesta zelo slaba, kmalu vseeno zavijemo na avtocesto. Nekaj km pred Istanbulom nas pričaka neprijazno vreme z dežnimi kapljami, vendar slabo vreme kmalu nekam izgine. Takoj po cestninski postaji (AC Edrine-Istanbul = 3.5 YTL) zavijemo desno in kmalu zavijemo levo na obalno cesto proti centru mesta. Kamp Atakoy (40 58 550 / 28 51 240) je par kilometrov naprej desno tik ob cesti, vhod vanj krasita dva velika opečnata loka. Od tu do centra mesta je cca. 10 kilometrov. Ko se nastanimo v kampu, takoj sledi ponudba verjetno enega od lastnikov kampa: »Jutri vas lahko peljem v mesto s kombijem za 15 oseb za 100 YTL.« Nas je 11, po barantanju se dogovorimo za 63 YTL. Ugotovimo, da je v kampu samo slana voda, s polnjenjem rezervoarjev tokrat ne bo nič.

5.dan 25.7. ponedeljek

Dopoldne odhod v Istanbul. Jasno, natega, s kombijem ni nič. Po nas se pripeljeta dva osebna avtomobila sumljive kakovosti. Kombi je kao v popravilu. Lahko si predstavljate avanturistično vožnjo 11 oseb z dvema šoferji v malih Tofas-ih. Šoferja nas zložita v samem centru, dogovorimo se za uro ponovnega snidenja in že ju ni več.

Najprej je na vrsti Grand Bazar (mimogrede, zaprt je ob nedeljah), največja tržnica na svetu, vredno ogleda. Sledi sprehod do trdnjave TopKapi (zaprto v torek). Tam je na ogled muzej za 12€, harem za 10€ in zakladnica za 10€. Mi zaradi dolgih vrst za karte raje odkorakamo v Modro mošejo, ker je žal prav ta dan (ponedeljek) Aya Sofija zaprta.

Kmalu imamo teh mošej čez glavo, raje se ustavimo na ulici in pojemo kebab, turško specialiteto, ki jo prodajajo na vsakem vogalu. Sledi še daljši sprehod po ulicah Istanbula in že nas točna šoferja odpeljeta ko sardine nazaj v kamp. Privoščimo si še tuširanje s slano vodo in malo domačega kraškega vinčka.

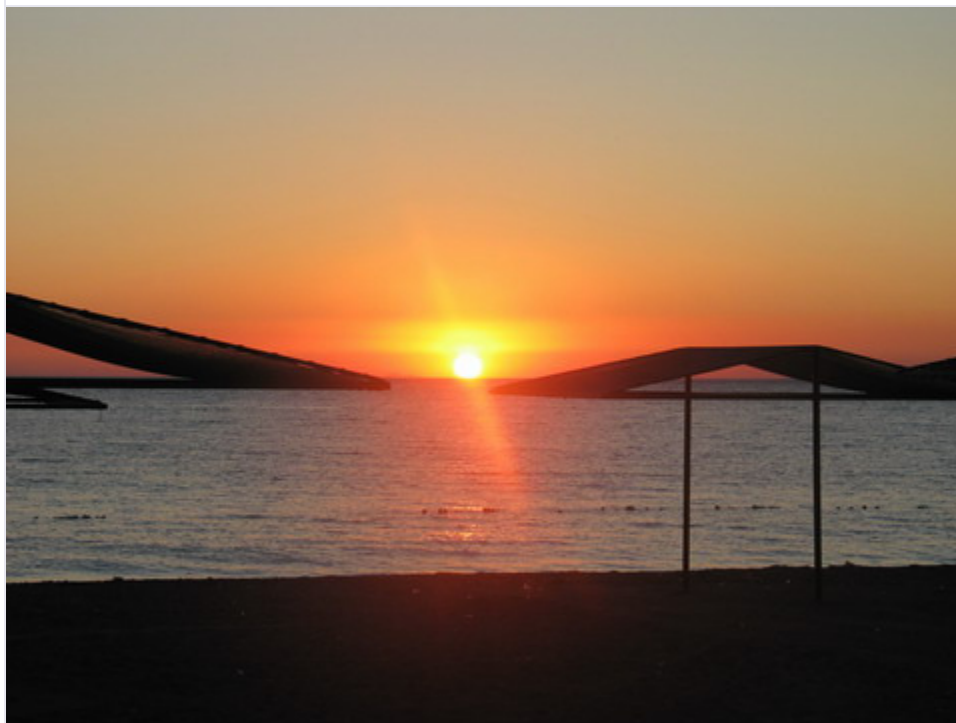

6.dan 26.7. torek

Zjutraj plačamo kamp (40€ za 2 noči za 2 odrasla in 2 otroka) in se po obalni cesti zapeljemo pod in malo skozi Istanbul čez Bosporski most (3 YTL) v Azijo. Avtocesta na azijski strani odlična, ob njej rastejo bogate nove industrijske hale in stanovanjska naselja.

Na koncu dolgega zaliva zavijemo desno proti Bursi (AC Istanbul-Izmit 2 YTL), prenočimo nekaj 10 km prej ob mestni plaži (parking 3 YTL) nekje med Gemlikom in Mudanyo (40 22 732 / 29 04 218) med dvema lokalnima diskačema. Lep sončni zahod v morje. Na srečo glasba utihne, ko se pozno odpravimo spat. Voda izgleda umazana, rjavo mivko na plaži zjutraj čistijo.

7.dan 27.7. sreda

Zjutraj, kaj drugega kot budnica iz obeh diskačev. Mene ne moti, zaspance pa zelo, zato se kar kmalu odpeljemo v Burso, veliko in lepo mesto ob visokih hribih. Poiščemo parking (3.5 YTL) v delu mesta, ki se vzpenja nekoliko ob vznožju hriba navzgor (40 10 907 / 29 04 371). Ogledamo si najbolj znano tržnico s svilo (Koza Han), kjer v številnih kavarnicah ni možno dobiti enega samega piva. Sprehod po bazarju

zaključimo s hladnim pivom iz kamperjev.

Odpeljemo proti Ankari po magistrali (dva pasova v eno, dva v drugo smer), pokrajina me vedno bolj spominja na Toskano, neskončna požeta polja na valoviti pokrajini. Na cesti vsake toliko polito z bitumnom kar čez pesek, kamioni in ostala vozila vse to zavezijo in cesta je spet OK.

Z glavne ceste zavijemo v neko vas, počasi bo potrebno najti mesto za spanje. Tipična turška vas nekako deluje divje zahodno, gremo raje še malo naprej po podeželju.

Na zemljevidu so nekje ob lokalni cesti narisana jezerca, ko pridemo do tja, ni od njih ne duha ne sluha. Podaljšamo do najbližjega mesteca z imenom Mihalliccik (39 51 840 / 31 29 786) , parkiramo in kmalu je okoli nas gruča otrok. Nekaj kasneje pa še odrasli pridejo pogledat čudo od vozil. Izkaže se, da smo parkirali pred neko vladno zgradbo, šefa mestne policije v civilu šofer pripelje na zadnjem sedežu stare policijske Dacie., Ta nam po važnem telefonskem pogovoru dovoli spanje na njihovem parkingu. Podkupimo ga z majico, vpraša nas, če kaj rabimo in nas povabi k sebi domov na čaj. Ker se nam zdi, da nas je nekoliko preveč, povabilo vljudno odklonimo in kapo se, tokrat z utripajočo lučjo, pusti odpeljati v temo. Čez nekaj minut presenečenje, šofer ga pripelje nazaj in za darilo nam izroči škatlico s čajem. Domačini kasneje prinesejo še sveže češnje in večinoma ročna debata traja do polnoči. Ugotovimo, da smo parkirani 1500 m nad morjem.

8.dan 28.7. četrtek

Vožnja po stepah, kjer domujejo samo nomadi. Zelo zanimivo. Vmes zavijemo še kakih 10 kilometrov iz glavne ceste in si ogledamo muzej v Gordionu (39 39 212 / 31 59 722), kjer je Aleksander Veliki svoj čas presegal gordijski voz.

Kmalu smo pred Ankaro. Zavijemo po južni obvoznici mimo glavnega mesta Turčije in iščemo prostor za piknike, ki nam ga je priporočil domačin s češnjami. Seveda tega ne najdemo, so samo vile z vrtovi, kamperji tam nimajo kaj iskati. Naslednja postaja je jezero, v katerem naj bi se po domačinovih besedah oz. kretnjah ljudstvo kopalo. Jasno, jezero je velika mlakuža, polna umazanije, v vodi zagledamo tudi kačo. Vseeno prespimo ob tem »idiličnem« jezeru. Seveda je tu inkasant, 7 YTL po kamperju. Najprej hoče 30, zmenim se za 15, dam mu 20, ker ni drobiža, nazaj ne da nič, ker nas bo baje prišel opolnoči malo stražit. Še en nategun v dolgi vrsti.

9.dan 29.7. petek

Vožnja nekaj kilometrov nazaj do Ankare, tam nekako poiščemo parkirišče (3 YTL) pod trdnjavo v središču mesta (39 56 502 / 32 51 727). Sprehod navzgor na obzidje trdnjave ni hud, razgled čez vso Ankaro je enkraten.

Nadaljujemo proti jugu v najzanimivejši del Turčije, Kapadokijo. Na cesti srečujemo polno in še čez naložene tovornjake z balami sena. Ustavimo se ob slanem jezeru in se sprehodimo po osušenem delu jezera. Zanimiv občutek, takole bos hoditi po soli. Nadaljujemo mimo Aksaraya in Nevsehira v središče Kapadokije, turistično mesto Goreme. Vsepovsod neverjetna oblika pokrajine, z votlinami preluknjane visoke in strme kamnite gmote po vseh dolinah. Razgledamo teren in se nastanimo v kampu Berlin (38 38 678 / 34 50 072) tik ob mestecu Goreme.

10.dan 30.7. sobota

Zjutraj okoli pol šestih me zbudijo toplozračni baloni, ki se ob sončnem vzhodu dvigujejo iz vseh kamnitih dolin okoli nas. Pogled je enkraten, kako je šele iz balona (cena 90€ na osebo v balonu, ki sprejme 8 ljudi). Ker ostali še vsi spijo, se s kolesom odpravim raziskovat okolico, ki je za tovrstno rekreacijo idealna.

Izven mesteca Goreme proti vzhodu je še en kamp, z bazenom (6 YTL na osebo za kamper), slab kilometer v smeri proti Zelvam, muzeju na prostem, pa še eden, zelo urejen s čistim olimpijskim bazenom za 9YTL na osebo.

Po zajtrku se peš odpravimo do muzeja na prostem na vzhodnem delu mesta, vendar za 4 osebe zahtevajo 48 YTL, otroci so kot odrasli, odločimo se za samostojni sprehod po nenavadni pokrajini.

Odlična odločitev, otroci uživajo kot že dolgo ne, hoja nad in med votlinami je resnično doživetje.

Ta dan spoznamo dva Žirovca (Cvet), ki sta s kamperjem v prej omenjenem sosednjem kampu z olimpijskim bazenom in sta prišla iz smeri Antalye. Izmenjamo nekaj izkušenj, potrdita, da so ceste proti jugu slabe in se je treba paziti kamnov izpod tovornjakov.

Zvečer si privoščimo še sprehod po zanimivem mestecu in obvezno poskusimo vodne pipe.

11.dan 31.7. nedelja

Zapustimo kamp (33 YTL) in se odpravimo raziskovat 4 km oddaljene Zelve, muzej na prostem. Vredno ogleda. Preden vstopimo v tri doline, posejane z votlinami, izdolbenimi v skalah, nas ogovori ugleden domačin in nas povabi na čaj v bližnjo čajnico. Izkaže se, da je lastnik draguljarne v bližnjem mestu, ki nas vabi na ogled proizvodnje.

Po končanem plezanju po skalnatih votlinah treh dolin nas tip resnično odpelje v svoje podjetje, kjer si ogledamo izdelavo okraskov iz raznih žlahtnih kamnov, nakita ter pip za kajenje. Seveda nas kmalu za vrati čaka še neverjetno bogato urejen salon, kjer pustimo kar nekaj €.

Naslednja postaja je ogled sosednje državne tovarne za ročno izdelavo tepihov. Tu je res kaj za videti. Pred našimi očmi tkalke tkejo čudovite vzorce iz svile in bombaža. Zelo zanimiv je tudi pogled na sviloprejke oz. kako iz njih nastajajo svilnata vlakna. Neverjetna zadeva.

Seveda je zopet na vrsti razkazovanje vseh preprog, vendar nas tokrat cene odvrnejo od nakupa.

Po ogledu se odpravimo v smeri proti Antalyi oz. proti morju. V bližnjem mestu si za malo denarja obnovimo zaloge.

Ob naši poti je Derinkuyu, v katerem je podzemno mesto (38 22 299 / 34 44 055), ki ga seveda ne smemo obiti. Parkirnina 5 YTL, vstopnina 10 YTL odrasli, 3 YTL otroci. Spet polno rovov v nadstropjih, otroke in Igorja spet komaj spravimo na plano.

V nadaljevanju poti si spotoma površno ogledamo še Ihlara Valley (38 15 192 / 34 18 125), nekakšen dolg

kanjon, kjer so stari prebivalci današnje Turčije tudi na veliko kopali po skalah. Za ogled je sicer vstopnina 5 YTL.

Med potjo se kar naenkrat lepo vreme spremeni v manjši peščeni vihar, vendar domačini tega ne jemljejo resno, kljub prahu se sprehajajo ob cesti, kot da se nič ne dogaja. Le kako dihajajo?

Ustavimo se na napol zapuščeni črpalki in v miru prespimo.

12.dan 1.8. ponedeljek

Potovalni dan, cilj je obala Antalye, treba je narediti dobrih 500 km. Na črpalki nam napolnijo jeklenko s plinom (25.2 YTL), tako dragega plina še nismo kurili. Po dobrih cestah se mimo Konye povzpne na 1560 m, tam na svežem zraku ob cesti pozajtrkujemo, pa spet v 1000 m nižine, sledi vpon na 1850 m in v tem ritmu preko hribov in dolin do Manavgata na obali. Baje, da je ta isti dan tukaj razneslo neke smetnjake. Mi nismo nič vedeli za to.

Že v hribih se svež zrak iz notranjosti zamenja z vlažnim morskim in takoj se začuti vročina in sopara. Ko stopim na črpalki iz klimatiziranega kamperja, se počutim, kot bi me nekdo vrgel v turško savno. Polivanje po glavi s hladno vodo je prava odrešitev.

Natočimo gorivo, napol površno nam operejo celo kamperje in po AC daleč od morja se odpeljemo proti Antalyi. Ne duha ne sluha o kakšnem morskem vzdušju, ki smo ga pričakovali. Zavijemo v Antalyo, ogromno dvomilijonsko mesto in poskušamo priti čimprej do morja. To sicer uspe, vendar so ulice ozke, morje je kakšnih 30 m nižje. Zagledamo večkilometrsko mestno plažo, ljudje kot sardine, bežimo od tukaj, gremo ob obali naprej proti zahodu. Zavijemo s ceste in se po kamnih pripeljemo do obale. Nič posebnega, ni nam všeč, gremo naprej. Tu srečamo nekaj Slovencev, ki so s kombijem na poti po Turčiji. Solidna cesta vodi spet proč od morja, vzpne se tudi do 350m nad morsk gladino, nekje v daljavi se vidijo samo hotelska naselja. Razočaranje, pričakovali smo drugačne poglede. Iz višav zavijemo z glavne ceste navzdol in se po ovinkasti cesti a la Vršič spustimo do morja, v Chirali. S težavo se namestimo na prodnato široko rečno strugo, kakšnih 100m oddaljeni od sicer lepe plaže (parkirnina 5 YTL). Morje je izredno toplo (~28 °C) in zelo slano in ne nudi nobene težko pričakovane osvežitve. Na srečo nekoliko pihlja vetrič in nam olajša prvo spanje v vročem morskem ozračju. Iz Slovenije prihajajo vesti, da je tam še hujša vročina.

13.dan 2.8. torek

Zjutraj s kolesom raziščem vasico. Sami majčkeni atrijski hotelčki, urejeni vrtovi, vode je dovolj, za kamperje ni primerno.

Po zajtrku gremo najprej nazaj gor po ovinkih na glavno cesto, ker druge poti pač ni in takoj po kakšnem kilometru spet zavijemo navzdol proti morju. Najprej je na vrsti Olympus, vendar tukaj ne pridemo do morja, zato gremo naprej do Adrasana, kjer se parkiramo v prvo vrsto na plaži (36 18 441 / 30 27 890). Končno nekaj, kar nas ustavi za nekaj časa. Tuš na plaži, čista voda, moti le neasfaltirana cesta tik za kamperji. Ko se vrnemo domov, bo potrebno generalno čiščenje. Promet se na srečo po polnoči umiri.

V obmorski vasici je vse polno restavracij, manjših hotelov, vzalivu so zasidrane jadrnice bogatih Turkov, kako to, da ne asfaltirajo ceste mimo teh restavracij, mi ne bo nikoli jasno.

14.dan 3.8. sreda

Zbudi me bučanje valov na plaži, jutranje kopanje v toplem morju ne prinese osvežitve. Ker prične pihati nekakšen jugo, se odločimo za premik. Spet v hrib navzgor, pa po hribu navzdol. Ogledati si želimo podvodno mesto Kekova, vendar nas gneča v mali ribiški vasici odvrne od postanka. Za ogled z barko bi nas verjetno odrli do golega. Spet čez hribe do Mavikenta mimo nešteti rastlinjakov, ta čas sicer praznih. Dežela paradižnika, feferonov in paprik. Pričakujemo kakšno primerno plažo, saj gre cesta ob morju, vendar so naše zahteve izgleda prehude za to. Torej gremo naprej proti Kale-ju, kjer so v bližnji Myri nekakšne grobnice. Na vpadnici kar naenkrat pok, in že je na sprednji šipi 5 cm križ. Še to, še šipo bo treba doma menjat. Nikoli mi ne bo jasno, ali je kamen priletel od vozila, ki me je prehitelo, ali nekje s strani. Na cesti namreč ni bilo kamnov.

Pred vhodom v Myro je mestece, kjer je vse polno ležečih policajev. Prvega sem gladko spregledal in zadnji del kamperja je šel v višave. Prav tako sine, ki je bil takrat v tem delu vozila. Turkov bom imel počasi dovolj, če se bo tako nadaljevalo. Tako sem jezen, da tudi grobnic ne grem pogledat. Hladno pivo v senci na ležalniku bolj paše.

Gremo dalje, cesta pelje visoko nad morjem in otoki, ustavimo se v mestu Kas (parkirnina 5 YTL). Lepo, turistično mesto nas zvabi na sprehod, obnovimo si zaloge. Poskušamo poiskati kakšen primeren kamp, vendar za kamperje tukaj še niso poskrbeli. Nadaljujemo proti zahodu, kmalu nam bo zmanjkalo obale, cesta zavije kmalu v notranjost. Poskušamo pri nekakšni priobalni restavraciji. Ko se že namestimo, plavamo, se stuširamo, izvlečemo stole in mize, se lastnik odloči, da bo zagnal generator nekaj metrov proč od nas. Baje, da samo do enajstih zvečer. V trenutku spokamo naprej. Tik preden cesta zavije v notranjost, zavijemo v obmorsko turistično mesto Kalkan z bogato marino in ob obali najdemo prostor za spanje. Vročina brez sapice poskrbi, da spanja ni veliko.

15.dan 4.8. četrtek

Po hribovskih cestah se odpeljemo skozi Fethiyo do opevanih peščenih plaž Oludeniza. Tudi tukaj za kamperje ni prostora. Plaže so sicer lepe, vendar turistov je kot sardin. Vseeno parkiramo ob cesti in se osvežimo v topli vodi. Turškega morja imamo vrh glave, naslednja postaja so Pamukkale v notranjosti. Spet vožnja pa solidnih cestah preko nekaj prelazov in pozno popoldne se namestimo v majhnem kampu z bazenom (37 55 003 / 29 07 253) v vasi Pamukkale (pogodimo se za 13 YTL za kamper). Večerja v restavraciji kampa je zame pravo razočaranje. Odličen kebab je za domačo gospodinjo mala paličica ražnjičev z malo riža. Očitno so gostitelji pri večerji in pivu dobili noter vse in še več, kar so izgubili pri pogajanju o ceni kampa. Nateguni.

Odličitev je, da si znamenitosti Pamukkal ogledamo naslednji dan zgodaj zjutraj.

16.dan 5.8. petek

Zgodno vstajanje, kratek sprehod do vznožja hriba z belimi bazenčki, po katerih se pretaka voda. Plačilo vstopnine je spet možno po postopku dogovarjanja, sicer pa okoli 10 YTL na osebo. To je treba videti in se bos sprehoditi po topli vodi in neдрseči beli podlagi. Končno spet nekaj posebnega v tej deželi. Belo vznožje hriba sredi zeleno rjave okolice. Čudo narave.

Na planoti nad naravno znamenitostjo so terme. Za dodatno plačilo 18 YTL dobiš vodo z dobrimi 35 stopinjami, plavaš med potopljenimi antičnimi stebri, čistoča vode ni ravno na nivoju. Meni je uspelo plavati na črno.

Tudi krajši sprehod do amfiteatra in ostankov zgodovine na hribu za termami si velja ogledati.

Po neдрsečih belih apnenčastih poljanah, po katerih teče voda, se bos spet počasi vrnemo v kamp, odhod je pred enajsto uro, sicer se plača še en dan. Še malo kopanja v hišnem bazenu in gremo dalje, smer Kusadaši.

Vožnja skozi pokrajino, kjer je vse polno figovih nasadov, je dokaj nezanimiva. Ko pridemo do obale, zavijemo v najbolj turistično mesto Turčije, Kusadaši. Polne plaže, cesta, hoteli, gužva, le komu je vseč tak turizem? Nam vsekakor ne, zato zapeljemo naprej v kakšnih 20 km oddaljeno, baje najbolj ohranjeno zgodovinsko mestoce Efes. Po plačilu parkirnine (3 YTL) se nekateri odločimo, da raje ostanemo na parkirišču (37 57 030 / 27 20 750). 15 YTL vstopnine na osebo se nam zdi preveč za ogled kamenja.

Domačin nam svetuje obisk bližnje plaže, kjer je baje odlično za kopanje in tudi spanje. Seveda je to še ena od številnih nateg. Plaža je sicer res tam (37 56 836 / 27 16 295), vendar je morje umazano, rjava mivka ni

prav nič pravljíčna. Ko pristopita še policaja in nas vljudno opozorita, da tu ne smemo spati, se raje čimprej odpravimo dalje proti Izmiru (AC 2 YTL). To je ogromno mesto, obvoznic ni in promet je obupno gost. Preživimo enourni prometni kaos, dohiti nas noč, treba bo nekje prespati. Ustavimo v bližnjem obmorskem mestu in ob morju najdemo kar primerno mesto za spanje.

17.dan 6.8. sobota

Zjutraj poskušamo poizkati primerno mesto za zajtrk, nekje ob morju. Vendar nikjer nič pametnega. Ali ni ceste ob obali, ali je morje umazano, če je že cesta ob morju, je v večjih mestih. Ko se tako ustavimo v mestu Dikili ob obalni cesti, nas domačin povabi na njegovo »najlepšo plažo v Turčiji in odličen kamp z imenom Bademli«. Za njim vozimo še nekaj kilometrov po slabem asfaltu, nato po makadamu, pot preide v mivkasti makadam, kamperji gredo komaj mimo oljk ob poti. Končno se res prikaže lepa obala, tri kamperje le s težavo parkiramo na majhnem parkirišču (39 01 662 / 26 48 006). Čakali smo predolgo, da bi se vrnili. Pogodimo se za 20 YTL za tri kamperje na dan. Razen tega, da smo bolj na tesnem z vodo, je pravzaprav kar v redu, morje je čisto, plaža lepa, zvečer ostanemo popolnoma sami z neštetimi zvezdami na jasnem nebu. Končno tista osamljena plaža, ki smo jo tako iskali. No, nismo čisto sami, napade nas krdelo mravelj, ki pa jih na srečo uspešno uničimo.

18.dan 7.8. nedelja

Zjutraj me zbudi glas, ki ne pomeni nič dobrega. Igor uničuje nov napad mravelj. Tukaj očitno ne bomo dolgo ostali. Izkoristimo še lepo morje, nato se poslovimo od najlepše plaže v Turčiji. V nadaljevanju pričakujemo kakšno podobno ob nadaljevanju naše poti, vendar so to samo pobožne sanje. Ko cesta končno spet pripelje do morja, so grde plaže polne turškega sindikalnega turizma. Živa groza.

Spet prečkamo dokaj visoke hribe, turškega morja imamo poln kufer, gremo raje preko Dardanel (Canakkale) nazaj v Evropo. Trajekt (42,25 YTL za dve osebi – otroke jasno ne prijavimo) čakamo dobre pol ure (40 09 044 / 26 24 133), prav toliko le-ta potrebuje za prečkanje morske ožine.

Ker nas lovi noč, se zapeljemo z glavne ceste do obale. Tam naletimo na nekakšno nomadsko šotorsko naselje, vseeno se ustavimo in povečerjamo. Na tleh spet mravlje, v zraku spet komarji, gremo mi raje do Grčije. Prespimo na lepem in mirnem nikogaršnjem ozemlju med Turčijo in Grčijo.

19.dan 8.8. ponedeljek

Zjutraj dokončno prestopimo turško-grško mejo. Še prej zadnja turška natega: črpalka na brezcarinskem ozemlju je baje kaput, ideje o točenju nafte za 0.6€ gredo po gobe. GULE, GULE, GOODBYE, čao bela, dolgo se ne bomo več videli.

Grško ozemlje takoj deluje bolj prijazno, avtocesta je presenetljivo gladka. Lepe obale vseeno tudi tukaj zlepa na dočakamo, raziščemo nekaj obmorskih vasic, v morju pa polno trave in ostale nesnage, ki jo prinašajo visoki valovi.

Končno najdemo vzhodno od mesteca Fanari vsaj približno primerno parkirišče na travi med drevesi ob morski obali (40 57 308 / 25 08 556). Voda, WC, tuš, obala peščena, vstop v morje je zaradi kamnov nekoliko otežen.

20.dan 9.8. torek

Zjutraj se odločimo, da gremo vseeno naprej po Grčiji. Ob cesti kot bi bili v Prekmurju, vse polno gnezd s štorcljami. Ustavimo se v gosto naseljenem obmorskem mestu Kavalla na parkingu za 1.5€ (40 56 019 / 24 24 782). Tu se sprehodimo, pojedemo grški kebab, nato nekaj kilometrov višje najdemo lepo plažo v bližini mesteca Nea Peramos (40 48 753 / 24 17 501), parkiramo kamperje v prvo vrsto in uživamo zadnje morske radosti na tem dopustu. Zvečer posedemo tik ob morju, ob baklah, obleke na nas so prvič z dolgimi rokavi, za ta letni čas je presenetljivo hladno, 21°C.

21.dan 10.8. sreda

Na lepi plaži ostanemo še do zgodnjega popoldneva, nato se odpravimo v smeri Soluna. Na tem območju je kar nekaj lepih plaž, ki se vidijo s ceste, dostop do njih je verjetno za kamperje malo težji, vendar bi se dalo nekako priti v prvo vrsto. V predmestju Soluna si v razmeroma poceni nakupovalnem centru Lidl napolnimo zaloge. Ob poti poizkušamo poiskati kruh, vendar grška siesta očitno traja do šestih popoldne, vse trgovine so do takrat zaprte.

Smer Gevgelija, grško-makedonska meja, še nekaj manjših nakupov v Duty-free trgovini med državama in po 40 minutah čakanja na meji smo v Makedoniji. Natočimo gorivo, ki je v Makedoniji za malenkost cenejše kot v Grčiji. Noč nas dohiti na AC nekoliko pred Skopjem, brez težav prespimo kar ob bencinski črpalki ob avtocesti.

22.dan 11.8. četrtek

Ponoči se nekajkrat zbudim in kadarkoli pogledam skozi okno, so ob naših kamperjih parkirana drugačna vozila, ob njih pa turški zdomci, ki se vračajo v Nemčijo, Nizozemsko ali Francijo na delo in kar na tleh ob svojem avtu zadremajo za kakšno urico ali dve.

Zjutraj zavijemo v Skopje, mesto je dokaj umazano, od zadnjič, ko sem bil tu (1981), ga še niso uspeli očistiti. Na manjši tržnici ob cesti je sadje neverjetno poceni. Še nekaj krogov po mestu in spet smo na avtocesti proti makedonsko-srbski meji. Cestnino zaračunavajo, kakor se komu v cestninski hišici zazdi. Na eni vstopni postaji smo mi plačali neko vsoto, na sosednji Igor istočasno pol manj, spet na naslednji mi 2€ brez vračanja drobiža, na sosednji Igorju na isto plačilo vrnejo drobiž. Za makedonske AC smo plačali skupno cca. 10€. Na meji polno obcestnih beračev, čakamo

30 minut. Nekaj kilometrov po Nišu (AC 12€) zavijemo za smer Kruševac (AC 12€), Kraljevo, Čačak, Užice. Cesta je nekaj časa dokaj slaba, kmalu pa se pojavijo prvi znaki nekoliko bolj urejenih ljudi, vrtovi okoli hiš so urejeni, ob cesti so industrijski obrati. Kar na nekaj črpalkah nimajo nafte, vendar je panika odveč, najdemo zelo urejeno črpalko z nafto, natočimo tudi vodo, prijazni črpalkar nam svetuje, kje se lahko dobro najemo. Tik pred Čačkom je motel Livade in tu se resnično dobro in poceni najemo. Pred motelom v miru prespimo.

23.dan 12.8. petek

Nadaljujemo proti Sarajevu. Mimo Užic, Zlatibora, čez »kavbojski« mejni prehod med SČG in BIH brez problemov, skozi Priboj mimo znane tovarne kamionov FAP, nato po slikovitih kanjonih Uvca, Lima, Drine in Miljacke skozi Srbsko krajino popoldne prispemo v Sarajevo, kjer nas na plačljivem varovanem parkingu (43 51 182 / 18 24 269) že nestrpno pričakujejo prijatelji, ki so pred tem obiskali festival v Guči (Gliša, Marko , Sašo). Jasno, sledi žurka.

24.dan 13.8. sobota

Zjutraj peš sprehod do Bašćaršije, popoldne s kamperjem še do tržnice z oblekami. Po manjših nakupih se vračamo proti domu mimo Travnika, Zenice do Jajca. Vmes še malo pomagamo bosanski državi s plačilom kazni za prometni prekršek na koncu AC. Znameniti AVNOJ-ski slap v Jajcu oz. njegova okolica sta popolnoma neurejena, tudi mesto samo ni vredno kakšnega daljšega postanka. Ker je že pozno popoldne, nas domačin usmeri na Plivska jezera (44 20 509 / 17 13 341) nekaj kilometrov od Jajca v smeri Banja Luke. Tukaj v lepi naravi ob šumenju številnih malih slapov, nad katerimi so postavljeni lesene hišice z mlini, končno nekaj skuhamo v kotličku, ki sem ga veselo vozil s seboj čez vso Turčijo. Po pikniku in sexi plesalkah v miru zaspimo.

25.dan 14.8. nedelja

Po jutranji kavici vodi cesta ob kanjonu reke Vrbas. Obisk dobro založene in poceni tržnice v Banja Luki, kosilo v restavraciji na izhodu iz mesta, prestop meje, vožnja po hrvaški avtocesti, še meja v Evropo, sledi poslovilni postanek v Čatežu. Hud naliv in veter preprečita spanje pred Termami

Čatež, odpeljemo se vsak proti svojemu domu.

Prevoženo: ~6800 km

Nafta : ~850 litrov = ~210000 SIT

Povprečna poraba : ~13 litrov/100 km

Cestnine : ~40000 SIT

1 YTL = turška lira = cca. 150 SIT

RoSa

Takole je izgledala naša pot:

